

[Aksel Larsen.]

sagfører Ejvind Møller, men også fra prisdirektoratet.

For det syvende blev efterforskningen ikke ført til ende. Det var den daværende konstituerede statsadvokat Madsens plan fra nytår 1947, efter at man havde kigget på stikprøvernes resultat, at tage fat på sagen for fuld kraft, men det blev af bekendte grunde ikke til noget. Det kunne være blevet til noget, for efter at man havde fritaget statsadvokat Madsen for tjeneste, måtte man naturligvis ansætte en anden statsadvokat til at beskæftige sig med værnemagersager. Det skete; man ansatte statsadvokat Roepstorff. Han fik ikke engang lov til at snuse til denne sag. Han fik af rigsadvokaten ordre til at indstille efterforskningen og øjeblikkelig afgive sagen til rigsadvokaten. Der er grund til at formode, at han har afgivet den uden indstilling, da han simpelthen ikke kan have haft tid til at læse den mindste smule af det materiale, der hidtil var fremkommet i sagen. Rigsadvokaten har altså beordret efterforskningen indstillet på trods af, at stikprøverne viste, at der forelå meget graverende forhold, og at dette er utilfredstillende, har jeg også udtalelser for fra det, man kalder autoritativ side, en mand, som man bestemt ikke kan beskyldte for at være kommunistisk, nemlig professor Stephan Hurwitz. Han siger i sin artikel i „Politiken“ for 26. september 1948:

„Efter hvad der ligeledes offentligt er oplyst, er der stærk grund til at antage, at den af anklagemyndigheden antagne revisor på dette punkt har modarbejdet statsadvokaten. Hvorom alting er: da den pågældende statsadvokat af sagen uvedkommende grunde måtte fratræde sit hverv i utide, fuldføres undersøgelsen ikke gennem en anden statsadvokat, men rigsadvokaten indstiller kort efter til justitsministeriet, at der ikke skal foretages videre skridt i sagen, og herved bliver det. Det oplyses endvidere, at den omtalte revisor er antaget efter rigsadvokatens ønske, og der fremkommer fra forskellig side oplysninger om denne revisor, der er egnet til at svække tilliden til ham.“

På trods af at efterforskningen altså kun lige er påbegyndt og ikke ført til ende, resolverer rigsadvokaten, at sagen skal standses, og justitsministeren slutter sig hertil, og dermed regner man med, at sagen er ude af verden.

Det er den ikke, fordi der har været så megen offentlig uro om den sag siden, og

der er mig bekendt fra officiel side sket det, at den nuværende justitsminister har besluttet, at Wright, Thomsen & Kier skal have de penge tilbagebetalt, som de i sin tid måtte stille i depositum for revision. Det er påfaldende, at en sådan beslutning ikke blev truffet af rigsadvokaten eller den daværende justitsminister, da man standse sagen i efteråret 1946, men at den først træffes nu. Dernæst har ifølge offentlig meddelelse justitsministeren sendt sagen til revisionsudvalget for tyske betalinger. Jeg begriber ikke, hvorfor det er sket, det er ikke en sag, der henhører under dette revisionsudvalg; det savner forudsætninger for at bedømme den, selvom det har haft de pågældende regnskaber, og det kan ikke tænkes at ville desavouere sig selv; det er slet ikke det, der er brug for. Det, der er brug for, er en politimæssig efterforskning i sagen, som ene kan afgøre, om der er grundlag for forundersøgelse og påtale. Det er en sådan efterforskning, vi mener bør indledes, men den bør vel at mærke ikke indledes på den måde, at man overdrager den til rigsadvokaten, som med et mildt ord har svækket tilliden til sin uvildighed i denne sag, men således, at man genoptager efterforskningen ved hjælp af folk, der er uafhængige af rigsadvokaturen.

Jeg skal slutte min motivering for forespørgslen med et kort citat fra en ledende artikel i „Berlingske Tidende“ for lørdag den 4. september 1948, en artikel, der havde overskriften: „Sag, der må klarlægges.“ Det siges til slut i denne artikel:

„De beskyldninger, der rettes mod anklagemyndigheden og dennes regnskabskyndige medhjælp, er af en sådan karakter, at de ikke kan ignoreres. I almindelighed må man vel respektere den naturlige tilskyndelse hos dem, der angribes af „Land og Folk“, til at lade bladets udgydelser stå ved deres tvivlsomme værd. Men der er en grænse for alting, og her er den så ganske åbenbart overskredet. Det må klarlægges, om de af „Land og Folk“ fremsatte beskyldninger har nogen som helst bund i virkeligheden, og viser det sig ikke at være tilfældet, bør bladet undgælde derfor i et til anledningen svarende omfang.“

Jeg kan fuldt ud tilslutte mig disse betragtninger fra „Berlingske Tidende“; det er ellers sjældent, jeg er enig med dette blad.

Jeg tillader mig således motiveret at bede den højtærede justitsminister besvare følgende forespørgsel: Agter Justitsministeren